

Úvodní slovo starostky

Vážení spoluobčané,

v rámci zářijové návštěvy Karlovarského kraje k nám zavítal ministr zemědělství Marian Jurečka. Se zájmem si prohlédl provoz v místní zemědělské společnosti, kde s podnikateli diskutoval o problémech chovu mléčného skotu. Cestou na setkání se starosty jižního Karlovarska a zástupců Místních akčních skupin, které se konalo ve Žluticích, se zastavil u Horního otročínského pramene a na zámku ve Štědré. Na setkání představitelé obcí a měst otevřeli palčivé problémy pohraničí. A to hlavně odliv a stárnutí obyvatel, nedostatek pracovních příležitostí, složitost dotací a spoustu dalších témat.

Koncem léta bylo dokončeno zateplení kabin. V rámci zateplování objektu došlo i k odvodnění a izolaci základů, usazení okapového chodníčku. Opravou došlo ke snížení energetické náročnosti budovy a ke zlepšení vzhledu. Na zateplení byla poskytnuta dotace z Karlovarského kraje. Děkuje-me.

I letos pokračovaly opravy na kapličky v Poseči. V kapli byla průzkumem nalezena poměrně dobře zachovalá historická malířská výzdoba, která byla překryta pouze několika vrstvami přemalby. Proto bylo rozhodnuto přemalby osnímat a nalezenou výzdobu restaurovat. Na povrch se opět dostala původní výmalba, která je datována do roku 1812. Děkuji za finanční dar FARMĚ Otročin s. r. o., který dopomohl k záchraně této památky.

Návštěva ministra zemědělství Mariana Jurečky

Přeji Vám i Vaším blízkým radostné a požehnané vánoční svátky a do nového roku hodně zdraví, porozumění, klidu a životního optimismu.

Marie Šašková

Oprava fasády a zateplení kabin

Oprava interiéru posečské kapličky

Informace z matriky

V letošním roce jsme přivítali do života nové občánky: Annu Bláhovou, Veroniku Erteltovou, Samuela Malého, Alexandru Riškovou, Dominika Schoře a Filipa Staňka.

V průběhu roku 2016 jsme se rozloučili s našimi spoluobčany: Vladimírem Křimským, Jaroslavem Macháčkem, Kateřinou Tokárovou a Vilmou Pavlovičovou.

Životní jubilea oslavili:

70 let: Miroslav Nepraš, Stanislav Krbec, Václav Novák

75 let: Jiřina Kamírová, Alois Zelenka, František Tomšů

80 let: Libuše Jonášová, Karel Havlík

82 let: František Tesař, Anna Kučová

83 let: Marie Dočkalová, Anastázie Dražanová, Libuše Hazmuková

84 let: Květoslava Čápková

85 let: Juliana Arnoltová, Božena Vavrochová, Marie Čermáková

86 let: Marie Pokorná, Verona Hajná

87 let: Anna Kučová, Miloslava Švecová

88 let: Jaroslava Matoušová

Nejlepší dobrovolný knihovník 2016

Na začátku října proběhlo v Krajské knihovně v Karlových Varech ocenění práce nejlepších dobrovolných knihovníků a nejlepších profesionálních knihoven v regionu.

Tradici oceňování knihoven a jejich pracovníků zahájil Karlovarský kraj v roce 2012. Cílem této akce je upozornit na záslužnou činnost knihoven ve městech, ale i v těch nejmenších obcích. Ocenění se uděluje jednou za dva roky pod záštitou hejtmána Karlovarského kraje.

Odborná komise, která navštíví knihovny, posuzuje činnost knihovny, aktivity při modernizaci a automatizaci knihovny, kulturně výchovnou činnost a dlouholetou práci v knihovně.

A jak to vše dopadlo?

Nejlepší dobrovolný knihovník 2016

Jaroslava Hronová – Obecní knihovna v Otročině

Lýdie Kraková – Místní knihovna Vintířov

Monika Křížová – Obecní knihovna Dolní Žandov

Nejlepší profesionální knihovna 2016

1. Obecní knihovna Královské Poříčí
2. Městská knihovna Hroznětín
3. Knihovna, Muzeum a Informační centrum Aš

Děkuji naší paní knihovnici **Jaroslavě Hronové**, za její dlouholetou a obětavou práci pro knihovnu a přeji jí hodně životní energie a elánu do dalších aktivit v knihovně.

Marie Šašková

Poděkování Věry Beníškové

Vážení spoluobčané a přátelé,

chtěla bych poděkovat všem, kdo se s námi účastní akcí, které pro vás připravujeme během roku. Například masopustu, kterého se účastní naše mládež, naši šoféři, hasiči a teď už několik let naše kapela, včetně našich masek na masopustním rejí. Děkujeme našim občanům, že už nás čekají a těší se na nás. Děláme to rády pro radost naši i vaši.

Také děkujeme všem složkám, které s námi připravují program na dětský karneval, otročínské slavnosti, drakiádu a na závěr roku rozsvícení

vánočního stromu.

Děkuji ze srdce všem, kteří se podílejí na těchto našich akcích, nestydí se a nebojí, že se jim bude někdo smát anebo pomlouvat. Nechtěla bych jmenovat, abych na někoho nezapomněla.

Děkuji za sebe i jako zastupitelka obce Otročin.

Zároveň vám všem přeji krásné a požehnané svátky vánoční a do nového roku 2017 hodně zdraví.

Věra Beníšková

Před 20 lety, rok 1996 - 2. část

Počasí v druhé polovině roku

Červenec a srpen: zima a déšť téměř celé dva měsíce, teploty do 15 °C

Září: studené, větrné; silné severovýchodní větry

Říjen: přetrvává charakter zářijového počasí

Listopad: až od poloviny listopadu větší mrazy -10° C

Prosinec: ostrý severovýchodní vítr, od poloviny měsíce sníh střídavě s deštěm a náledím

50 let myslivosti v Otročině

Myslivecká společnost slaví v letošním roce 50 let od svého založení.

V naší vesnici a přilehlých obcích žije kolem 500 obyvatel asi ve 168 domech. Z tohoto počtu je 30 myslivců. Však jsou také v obci vidět. Prostřednictvím každoročních plesů dokazují veřejnosti z celého okolí, že myslivost není jen střelení, ale že je to společenská složka, která sehrává významnou roli i na poli kulturním. Myslivci mají v pronájmu 2000 ha zemědělské půdy. Myslivci pomáhají zemědělcům formou brigád – třídění brambor, sběr kamene apod.

Po úspěšném zakončení každého honu nebo nahánky se myslivci scházejí ve své „chatě – boudě“ na břehu borováku. U petrolejky a za praskání hořícího dřeva a při vůni pryskyřice rozebírají průběh honu i minulá lovecká léta. Čím více „boudáku“ (místní specialita – původ má právě v této boudě, proto i tento název) ze sklenice ubývá, tím jsou lovecké zážitky humornější.

V rámci oslav uspořádali 8. června 1996 slavnostní schůzi s večeří za přítomnosti všech otročínských myslivců a jejich manželek a dvou zakládajících členů z roku 1946 Josefa Oslíka a Jaroslava Brože v jídelně družstevní kuchyně. Oslav se zúčastnili též hosté z Německa. Za poctivou práci ve prospěch našich lesů, ochrany přírody a myslivost zaslouží celý kolektiv pod vedením Josefa Řezníčka uznání a poděkování.

Zemědělství

Bohužel musím konstatovat, že situace, ve které se družstvo v letošním roce ocitlo, je na hranici řešitelnosti. Zadluženost je téměř 20 milionů. Složitost situace kolem půdy a zemědělského majetku způsobila vrásky na čele všem družstevníkům i vlastníkům půdy. Objevila se otázka Jak dál?

Hospodářství v Otročině potřebovalo do vedení manažera s praxí, dobrého organizátora a ekonoma. Byl odvolán dosavadní předseda F. Trska. Krátce nato se po podání inzerátu objevil ve funkci prozatímního ředitele družstva Ing. Hora. Neosvědčil se a na jeho místo byl přijat pan Koděra. Ten též po dvou měsících odchází.

Na zadlužené družstvo byl vypsán konkurz, z kterého vyšla vítězně 25. října 1996 Hollandia Karlovy Vary a. s. se sídlem v Krásném Údolí – výrobce a distributor jogurtů. Do 31. 12. 1996 uhradila Hollandia 90 procentům vlastníků majetku zemědělského družstva deset procent účetní hodnoty pohledávky. Osm procent účetní hodnoty pohledávky uhradí ve čtyřech ročních splátkách po dvou procentech splatných nejpozději 31. 12. každého roku.

Ředitelem nového družstva se stal Ing. Josef Levák. Předsedou představenstva je Ing. Jaroslav Špička z Karlových Varů. V představenstvu není ani jeden člen z pracujících družstevníků. Z Otročina je členem Ing. Vladimír Křimský.

Všichni doufají, že se zde vytvoří příznivé podnikatelské klima k získání potřebných finančních zdrojů nutných k modernizaci všech úseků zemědělské výroby.

z kroniky vypsala Marie Šašková

Den živých vod v Otročině

Den živých vod je v našem regionu slaven tradičně 28. října a za uplynulých deset let se postupně střídalo místo konání podle toho, kde byl upraven a veřejnosti zpřístupněn minerální pramen. První akce v roce 2006 nás velmi překvapila počtem zájemců o toto téma. Tehdy jsme navštívili téměř deset velmi zničených, zarostlých a zdevastovaných míst, která se naše MAS Kraj živých vod postupně snaží zvelebovat a za velké pomoci obcí také zpřístupňovat návštěvníkům našeho regionu.

Obec Otročin jsme navštívili s touto akcí již v roce 2008. Tehdy byl upraven Horní otročínský pramen, vysázena alej ovocných stromů podél polní cesty k němu a v dalších letech ještě přibýlo odpočívadlo. Na území obce byl upraven také Posečský pramen. Dnes jsou upraveny také mnohé další prameny, které byly propojeny turistickou trasou a jsou součástí naučné stezky Krajem živých vod.

Letošní 11. ročník Dne živých vod hostila obec Otročin. Na 200 návštěvníků nejdříve navštívilo prameniště Posečské kyselky, kde je přivítala nejen paní starostka a předsedkyně Svazku obcí Slavkovský les Marie Šašková, ale také místní Lovecké trubačské trio.

Posečská kyselka je zvláštním místem, protože na velmi malé ploše pramení hned tři kyselky, každá s jiným složením. Samotné prameniště bylo upraveno díky podpoře z Programu rozvoje venkova a obce v letech 2010–2012 a od té doby je postupně dále upravováno a udržováno. Posečská kyselka je součástí naučné stezky Krajem živých vod a je vyhledávaným místem návštěvníků.

Další zastávkou našeho Dne byla opravovaná kaple v Poseči a také prohlídka interiéru kostela svatého Michaela v Otročině s velmi příjemným komentářem paní starostky. Do Otročina byli návštěvníci převezeni autobusy, to aby měli dostatek sil pro další část celé akce. Tou byla výsadba jabloňové aleje při polní cestě u Otročina. Každá rodina či skupinka měla možnost vysadit jednu jabloň, které se dříve pěstovaly v našem pohraničí. Seznam těchto dobrovolníků byl pečlivě uschován a stane se součástí informační tabule u této otročínské cesty.

Odměnou za námahu bylo všem návštěvníkům velmi bohaté a chutné občerstvení, připravené v místním domě služeb, kde proběhl tradiční soutěžní kvíz a krátké posezení.

Za bezchybný průběh celé akce je na místě poděkovat především starostce obce paní Marii Šaškové a za finanční podporu také Karlovarskému kraji. Děkujeme.

MAS Kraj živých vod

Aktuálně z Farmy Otročin

Vážení přátelé,

rok 2016 se na Farmě nesl ve znamení rozsáhlých investic do vybudování nových kapacit ustájení dobytka resp. zmodernizování kapacit stávajících.

V průběhu letošního roku jsme dokončili práce na rekonstrukci stáje pro krávy mimo laktaci a březí jalovice s celkovou kapacitou 200 ks včetně výstavby vlastního hnojiště. Během letních měsíců jsme využili pastevního období krav masného programu a kompletně jsme zrekonstruovali vnitřní dispozice stáje pro tuto kategorii krav. Nově je stáj řešena tak, že jsou zde standardně krávy základního stáda masného programu a pro nejnáročnější období telení se během pár minut soustavou vnitřních branek a hrazení promění v porodny se šolkami pro nově rozená telata. Dále jsme během letních měsíců postavili jímku na tekutá hnojiva o kapacitě 8000 m³. Během podzimu se jímka osazovala technologiemi a potrubními trasami a začátkem roku 2017 bude probíhat zkušební provoz, který s sebou přinese kompletní změnu technologie ustájení v produkční stáji. Souběžně se stavbou jímky jsme začali i stavební práce na dlouho očekávané přístavbě produkční stáje. Touto přístavbou získáme další dodatečnou kapacitu 162 ks krav v produkci. Celková kapacita produkční stáje tak bude 650 ks.

Během roku jsme také postavili takřka 25 km elektrických ohradníků na našich pastvinách.

Začátkem roku jsme opravili staré neodpovídající povrchy komunikací v areálu farmy. Položili jsme několik tisíc m² nových asfaltů a v této činnosti budeme i nadále do dalších let pokračovat.

Do dalších sezon budeme vstupovat s plánem modernizace posklizňové linky na úpravu obilí či rekonstrukce stávajících senážních žlabů. Dále budeme modernizovat strojový a technologický park.

Jsme také připraveni vykupovat půdu od stávajících majitelů.

Přeji si a doufám, že všechna naše rozhodnutí směřující k vybudování největší ekologické mléčné farmy v Evropě se ukážou být v budoucnu ta správná, a že o naše bio výrobky bude na trhu zájem.

Mé nejvroucnější přání však je, najít do týmu nové spolehlivé pracovníky především do živočišné výroby do aktuálně neobsazených pozic a zároveň udržet stávající. Přál bych si, aby se nám podařilo obsadit volná místa místními zájemci o práci.

Všem našim zaměstnancům musím za letošní rok výrazně poděkovat za práci, kterou odvedli v rámci svých povinností i nad rámec.

Děkuji a přeji všem krásné prožití vánočních svátků a vše dobré do nového roku.

Richard Tintěra

T. G. M. a Protivec

Na přelomu let 1947–1948 se deset soukromých zemědělců z Protivce vlastnicích společně mlátičku na obilí rozhodlo vybudovat pomník Tomáše Garrigue Masaryka. Mezi nimi byl i Josef Novák z čp. 24, otec paní Hazmukové.

Zakázka byla zadána Václavu Koblížkovi z Karlových Varů, který byl snad modelářem v porcelánce, v každém případě byl velmi zručným

amatérským sochařem. Odměnou za provedenou práci měla být finanční hotovost získaná sbírkou mezi všemi občany a zejména pak naturálie. Kameny na podstavec pomníku byly dovezeny z mlýna v Chyších a rozvaleného křížku. Vlastní busta byla zhotovena z pískovce, jeho původ není doložen. Kameny byly dopraveny na dvůr usedlosti pana Kuřátka čp. 4, kde začal pan Koblížek s prací.

Školní kronika protivecké jednotřídky pak uvádí: „9. května 1948 byl položen základní kámen pomníku, na slavnosti promluvil okresní školní inspektor F. Brodský a žáci zapěli vhodné písně.“ Vlastní odhalení pomníku bylo stanoveno na 14. 7. 1948 ve 14 hod., a to shodně s termínem a hodinou vysvěcení a vyvěšení nového zvonu v kapliče sv. Václava v Protivci. Přesto toto proběhlo za široké účasti veřejnosti, dobrovolných hasičů, hrála hudba, byli pozvaní i příbuzní z „vnitrozemí“. Dívkou v kroji a s kyticí na fotu byla dcera J. Nováka Líba, později provdaná Hazmuková. Na pomníku byla umístěna deska s nápisem: „**Dál a výš a stále vpřed. A my zas k paži věrní až do smrti zůstanem vlasti stráž.**“ Na středním kvádru podstavce je uveden rok 1945, což symbolizuje návrat Čechů do pohraničí.

Význam pomníku T. G. M. zvyšuje skutečnost, že byl jen jedním ze třech v Západočeském kraji a jediným v celé republice odhaleným po „Vítězném únoru“. Pomník a jeho okolí nebylo od druhé poloviny 50. let 20. století udržováno. V roce 1964 byla busta za nejasných okolností odstraněna a nebyl znám její další osud. Po roce 1989 se po bustě začalo z iniciativy bývalého protiveckého občana Františka Švarce pátrat, ale nalezena byla až v březnu 1990 zakopaná poblíž podstavce. F. Švarc provedl základní restaurátorské práce a busta byla znovu osazena.

Znovuodhalení pomníku se konalo dne 27. 10. 1990 v režii žlutického Občanského fóra za účasti médií a široké veřejnosti a od této doby se zde každoročně 28. 10. konaly oslavy.

V roce 2013 byl získán kontakt na paní Líbu Hazmukovou, roz. Novákovou, která je onou dívkou na fotografii z roku 1948 při odhalování pomníku. Paní Hazmuková byla pozvána na oslavy 28. 10. a byla jejich čestným hostem. Starosta Žlutic Mgr. Václav Slavík ji přivítal kyticí a stala se středem pozornosti většiny přítomných, jež porovnávali vystavenou fotografii z roku 1948 s „originálem“. Oslavy mající již téměř standardní průběh v účasti a projevech zástupců Města Žlutic, Chyší, společenských organizací a spolků a vystoupení pěveckého sboru žlutické školy zpívající státní hymnu, případně Masarykovu oblíbenou „Ach synku, synku oral-li jsi“, byly přítomností paní Hazmukové nejen oživeny, ale dostaly i nový impuls. K tomu jistě přispěla i její společenská povaha a kontakty se starousedlíky. Obdobně proběhly za její přítomnosti i oslavy v roce 2014.

V roce 2016 překvapila paní Hazmuková svojí originalitou a smyslem pro humor, když se oslav zúčastnila v kroji, což zcela evokovalo atmosféru z roku 1948 a stala se tak nejen protiveckou celebritou. Snad nebylo starousedlíka, jenž by se s ní nechtěl u pomníku vyfotografovat.

Závěrem lze paní Hazmukové popřát snad jen pevné zdraví, a aby jí stávající elán vydržel ještě po mnoho let a mohla se v Protivci zúčastňovat nejen oslav T. G. M., ale i tradičních Svatováclavských poutí, jak se stalo i letos 28. září.

Dr. Pavel Pekárek

Němci na Karlovarsku po druhé světové válce,

2. část

Očima pamětníka

Důležitý dopis

Paní Libuši bylo v roce 1945 devět let. Stejně jako ostatní měla i její rodina radost ze zprávy o konci druhé světové války. Tehdy však ještě nikdo z nich netušil, že se jejich život brzy změní. O pár měsíců později přišel rodinám z Hořepníka dopis z kraje a týkal se dosídlení oblasti bývalých Sudet.

Hořepník je obec nacházející se nedaleko Pelhřimova, který leží v kraji Vysočina. Rodina paní Libuše zde měla malou hospodářskou usedlost, na které chovali jednu krávu. Nabídka odstěhovat se na západ, kde mají možnost získat větší dům a větší pozemek, zněla celé rodině slibně. A tak se tatínek paní Libuše spolu s dalšími občany Hořepníku vydal do Otročina podívat se na usedlosti. Proč zrovna do Otročina (dříve Landek) paní Libuše netuší. Otročín je menší vesnička ležící na pomezí Slavkovského lesa, přímo uprostřed trojúhelníku, jehož vrcholy jsou Bečov nad Teplou, Toužim a Teplá.

Po příjezdu si dle vyprávění paní Libuše každý vybral dům, o který měl zájem. „*Nebylo určeno, kdo jaký dům dostane. Bylo to spíše podle toho, kdo o jak velkou usedlost žádal.*“ Dům dostaly rodiny od Karlovarského kraje, ale musely ho postupně splácet.

Po návratu sdělil pan Kapek (p. Jonášová byla za svobodna Kapková) rodině, že vybral dům číslo 99, ke kterému náleželo šest hektarů polí. Všechny rodiny, které měly zájem se odstěhovat, musely na kraji požádat o vagóny, kterými své věci převezou. Kraj žádost schválil a dne 28. října 1945 přistavil celkem 24 rodinám vagóny. „*Lidé s sebou brali i zvířata, nábytek, brali vše, co se do vagónů vešlo. Třeba i hospodářské stroje. Já sama jsem si vezla kočičku v košíku*“, vypráví paní Libuše.

Společné soužití

Vlakové nádraží v Otročině se nenachází přímo v centru obce a tak využili pomoci německých obyvatel, kteří měli koňská spřežení. Je nutné dodat, že rodiny se ve většině případů nastěhovaly do domů, ve kterých bydleli ještě stále Němci.

To je případ právě i paní Libuše. „Jednalo se o normální rodinu, pána s paní staršího věku“, líčí paní Jonášová a dodává: „Jejich dcera bydlela hned ve vedlejším domě. Někde bydlelo i více lidí, bylo to podle velikosti domu.“ Jejich dům byl jednopokojový a tak rodiny bydlely pohromadě. Na jedné straně místnosti česká rodina a na straně druhé německá, to trvalo přibližně měsíc. Zároveň však poukazuje na skutečnost, že tatínek spal s pistolí pod polštářem, jelikož měl strach. Jestli to bylo ze strachu před Němci nebo z napjaté situace celkově, která ve světě panovala, si tehdy devítiletá dívka nepamatuje. „Na chodbě jsme měli slámu kvůli teplu. Pokoj, ve kterém jsme všichni bydleli, byl hodně veliký. V domě nebyla elektřina, což bylo u chudších Němců normální a tak se svítilo petrolejkami. Ráno jsme všichni vstali a společně jsme krmili a obdělávali hospodářství. Fungovali jsme společně, bylo nám jedno, že to jsou Němci.“ V západočeské vesničce si rodina značně polepšila, místo jedné krávy chovala krávy čtyři.

Škola a kostel

Škola, do které děti z vesnice chodily, byla společná pro Čechy i Němce. Nejednalo se o normální třídy, které známe dnes, ale o „dvoutřídky“. Učit se mohlo jen v češtině, ale protože učitel uměl německy, měly místní německé děti výhodu. V obci byl v roce 1945 obchod s potravinami, který vlastnili Němci. Byly tam i další služby k dispozici, například holičství, hospoda, školka. Vše bylo v majetku Němců, ale pouze do přistěhování českých občanů.

Dominantou Otročina vždy byl kostel sv. Michaela. V období po válce se zde konaly mše určené nejen pro Čechy, ale také pro německé občany. Farář na základě znalosti německého jazyka mohl kázat v obou jazycích střídavě. Pro všechny děti bylo povinné chodit do kostela. Přestože se zdá, že vše mezi dvěma národy fungovalo, strach lidé vnímali. To potvrzuje paní Libuše při zmínce o zákazu kamarádít s německými dětmi, který ji rodiče dali. „*Němci chodili i do hospody, ale museli sedět zvlášť*“, dodává.

Odchod Němců

Po měsíci došlo k odsunu Němců, kteří si dle vyprávění paní Libuše nesměli vzít nic s sebou. Jediné, co si s sebou mohli vzít, bylo pouze oblečení. Všechny své věci museli dát do sálu. Po odstěhování byla možnost si věci po Němcích zakoupit. Někteří Němci s tím však nesouhlasili, bohužel veřejný vzdor by jim nebyl k ničemu platný a tak své věci poschovávali. Přesně tak tomu bylo v případě německé rodiny, se kterou rodina Kapkova sdílela dům. „*Než německá rodina odešla, schovala věci, které si nemohla vzít, u své dcery, která zůstávala ve vesnici déle. Ta potom zavolala mé rodiče a věci jim věnovala. Dostali jsme například deky a peřiny.*“

Při popisování chování německých obyvatel se paní Jonášová na chvíli odmlčí. Na výrazu její tváře je vidět, že přemýšlí. „*To se nedá říct, jací byli všeobecně. Někteří se chovali dobře, jiní zase špatně.*“

Najednou se jí rozzáří oči a začne vyprávět: „*Jednou jsme takhle mlátili obilí. Ve vsi byly dvě mlátičky, museli jsme si je půjčovat, což nebyl problém, protože všechny rodiny, které se sem společně přistěhovaly, si pomáhaly. Jeden si ji půjčil a za odměnu pak pomohl dalšímu a takhle to šlo pořád dokola. Snopy ze stodoly jsem měla za úkol dávat na vál, jenže jsem snop nemohla unést.*“ Paní Libuši přispěchal na pomoc kamarád, společnými silami dali snop na vál a rozřízli ho. K údivu všech v něm našli cyklistické kolo. „*Bylo to to nejkrásnější kolo, jaké jsem kdy viděla,*“ září oči paní Libuše. Kolo bylo celé v chromu a všem hned bylo jasné, že ho tam ukryli Němci před odsunem.

Američtí vojáci

Ve vesnici nežili jen němečtí obyvatelé, ale také američtí vojáci. S tím se váže jeden velice zajímavý příběh, který do vyprávění vkládá paní Jonášová. Do Otročina se přistěhovalo také několik rodin z Kamene. Přesně dne 1. listopadu 1945 je tam přivezl vlakový transport. Rodina Beníškova se usadila v domě čp. 50. Tento dům byl bohužel zatím plný amerických vojáků, proto se musela rodina spokojit s garáží ve dvoře. Kromě vojáků v domě směla být jen německá služebná, která se starala o dobytek.

„*A tak se stalo, že Emilie Tetivová (roz. Beníšková) se narodila 7. listopadu v garáži domu, jako první občan v poválečném Otročině,*“ vzpomíná paní Libuše.

Ke konci listopadu vojáci konečně odjeli a zanechali po sobě zničený dům. Naštěstí ve vesnici fungovala skvěle spolupráce, a tak se za vydatné pomoci ostatních dům podařilo brzy opravit. Vánoce strávila rodina již v domě. Chování Američanů popisuje paní Libuše kladně: „*Chovali se dobře. Byli především na úřadě, kde byla policejní stanice.*“

Hospodářství po válce

Po odchodu Němců život běžel normálně dál. V roce 1946–1947 se rodiny živily především hospodářstvím. „*Koupili jsme prase, vykrmili ho a potom zabili. Kůže (dříve se jí říkalo krutony) se musela odevzdat. Vozila jsem ji na kole do nedaleké Teplé, kde byla sběrna, dostala jsem za to 50 korun,*“ popisuje paní Jonášová formu zisku pro její rodinu. Dále se z prasete muselo odevzdat sádlo. Ostatní již zůstalo chovatelům. Povinné však bylo nahlásit každé zvíře. Odevzdávat se musela i vajíčka. Počet byl udán podle toho, kolik rodina vlastnila slepic. Na základě toho jí bylo sděleno, kolik vajec musí za rok odevzdat. Odchod Němců nebyl těžký jen pro ně samotné, dle vyprávění to bylo velice náročné i pro české občany. Někteří Němci se ještě několik let po odsunu jezdili do Otročina dívat na svůj dům. Dříve byly domy po generaci jejich majetek a nejednou jim nepatřily. Tato skutečnost probouzela v přistěhovaných rodinách strach. Strach z pomsty, z toho, že jim Němci ublíží. Nic takového se naštěstí nestalo a dokonce vznikla i přátelství mezi dvěma národy.

Závěr: Aneb historie k obrazu mému

Zprostředkování informace ve srovnání s historickými prameny se v některých věcech mírně odlišují. Důvodem však může být příliš nízký věk respondenta v době události, kterou se tato práce zabývá. Příručky zabývající se orálním výzkumem apelují na správný výběr respondenta, který by měl co nejlépe odpovídat danému tématu výzkumu. Stěžejní je samozřejmě jeho věk, doporučuje se, aby byl narátor v době události v produktivním věku. V tomto případě byla paní Libuše příliš mladá, jelikož ji bylo v roce 1945 devět let. ➔

To samozřejmě může mít vliv na její výpověď, která neobsahuje žádná politická fakta a důležité aspekty této doby.

Je nutné brát na vědomí, že se jedná o osobní zkušenost, která však může být dosti zkreslená. Je dokázáno, že lidé špatné věci vytěšňují a poté mají v hlavě jen hezké vzpomínky. To může být i odpověď na to, že nám pamětnice nevypověděla žádnou vyloženě negativní vzpomínku. Z jejího vyprávění není cítit nenávist vůči Němcům. Pokud její rodiče nějakou nenávist cítili, dívka to nepostřehla. Jediné, co je z vyprávění patrné, je strach a mírná nejistota.

Velký vliv na celou situaci má jistě kolektivní paměť. *„Vzpomínka odráží pozici jednotlivce v daném sociálním prostředí. Každý z nás ji sice považujeme za svou vlastní, ve skutečnosti je ovšem ovlivněna sociálním prostředím a kolektivem, v němž žijeme a pohybujeme se. Na to, co prožíváme, vzpomínáme v přítomnosti ostatních, jedno, jestli jsou přítomni fakticky, nebo jen fiktivně. Celé části individuálních vzpomínek se roztavují v kolektivním vzpomínání. Kolektivní paměť řídí jednání a vzpomínání v rámci interakce společnosti a do jisté míry tyto procesy ulehčuje tím, že představuje kolektivně sdílené vzory – jakoby nacvičené – převáděné z generace na generaci.“*

Překvapující pro mě bylo společné soužití obou národů. V žádné z třech knižních pramenů jsem se o této skutečnosti nedozvěděla. Dítě v takovém věku může mít dosti zkreslené představy. Také nemá takové informace o politickém životě. Musíme si uvědomit také dobu, ve které se tyto události odehrávaly. Televize na našem území začala vysílat v roce 1954. Jediným zdrojem informací v té době byl tisk a rádio. Vše bylo hlídáno a osobně jsem přesvědčena, že stejně jako je tomu i dnes, byly informace předkládány tak, jak se to zrovna hodilo. Pokud už rodina dostala jakékoliv informace, s dětmi je nesdílela, čímž je chtěla chránit.

Při některých otázkách paní Jonášová dokázala podat výpověď, nedokázala však říci, proč tomu tak bylo. Nikdy se nepokusila hledat odpovědi ať už v knihách, filmech či pouze u rodičů. Dle jejího názoru je to už dneska zbytečné a v té době se to nehodilo. Bylo lepší se ve věcech moc „nepítvat“.

Na rozdílný popis vztahů dvou národů může mít vliv i obec, kam se paní Jonášová s rodinou přestěhovala a kde žije dodnes. V jiné vesnici mohly být vztahy mnohem vyhrocenější. Je důležité si uvědomit fakt, že do Otročina se většina českých občanů přistěhovala. Ze začátku se zde cítili spíše jako na návštěvě, na rozdíl od Němců, kteří tu byli doma.

Z mého pohledu Češi museli držet pohromadě, aby působili silněji. Němcům díky předchozím zvrstvům věřit úplně nemohli a tak si drželi odstup a měli vnitřní strach. Jak bylo uvedeno i v jednom z literárních pramenů, mezi dvěma národy panovalo i v některých případech přátelství. Potvrzuje to i paní Libuše, někteří příbuzní vystěhovaných Němců navštěvují Otročin dodnes. Jedna rodina jezdí dokonce přímo do domu, kde její předkové žili. Odsun Němců postihl každého, bylo jedno, jestli to byl občan český nebo německý. Byla to událost, která zanechala stopy v každém. Pro některé to byl pocit vítězství a zisku, pro druhé prohra a velká ztráta. Ať už to bylo jakkoliv, je nutné si uvědomit, že vždy je člověk dobrý a špatný. Je pochopitelná msta českého národa vůči národu německému, na druhou stranu za zradu, obsazení území, vraždy a ničení majetku nemohli všichni. Bylo jen jedno centrum zla, které manipulovalo se všemi. Někteří Němci se s myšlenkou války ztotožnili, jiní naopak byli proti. Všichni však museli veřejně souhlasit s fašismem, protože jinak by byli bráni za zrádce a hrozil by jim i členům jejich rodiny trest smrti. Potrestána byla většina a to právě především na Karlovarsku.

Situace v poválečném pohraničí byla velice složitá a nepřehledná. Jak i z výpovědi svědka vyplývá, na české straně panovala radost z konce války, z nově nabytého majetku a z nových možností. Němci měli naopak z budoucnosti strach, někteří trpěli pocitem viny, ale i nespravedlnosti. Vše násobil vzájemný strach a touha po pomstě. Mezi Čechy i Němci se našli lidé dobří i zlí, ale všechny vztahy byly ovlivněny složitostí doby.

Zdroj:
Seminární práce „Němci na Karlovarsku po druhé světové válce“, autor: Denisa Jonášová

Z kroniky Měchova: Myslivost

Podle starého rakouského zákona o myslivosti z roku 1864, jenž platil i v Československu, tvořily všechny parcely na území katastru obce družstevní honitbu. Pozemky v souvislé výměře přes 115 ha byly soukromou honitbou. Na území Měchova o výměře 778 ha byly dvě honitby: družstevní s výměrou cca 530 ha a panská soukromá honitba o výměře cca 250 ha.

Ke správě družstevní honitby se každých šest let (tj. na jedno období nájmu) volil „myslivecký výbor“. Skládal se z pěti členů. Volba probíhala většinou hlasů. Každý vlastník půdy do 4 ha měl jeden hlas, do 8 ha dva hlasy a tak dále, za každé 4 ha o jeden hlas navíc. Maximální počet hlasů byl 10 bez ohledu na výměru. Myslivecký výbor měl právo honitbu pronajmout z volné ruky, tzn. uchazeči vítanému výborem, nebo cestou nabídky, kde si mohli vhodného uchazeče vybrat – výbor nebyl vázán výší nabídky – anebo bylo možné vydražit honitbu v dražbě uchazeči, který nabídl nejvíce. Před rokem 1900 vlastníci pozemků z Měchova, kteří měli o honitbu zájem, vždy obsadili myslivecký výbor svými lidmi, kteří jim honitbu z volné ruky za nízkou cenu přenechali. Větší vlastníci vždy měli převahu hlasů. To se však změnilo poté, co byly statky čp. 3 a čp. 11 rozparcelovány. Tehdy mnoho vlastníků požadovalo, aby byla honitba pronajata nejvyšší nabídkce. Karlovarští hoteliéři, kteří pro své lázeňské hosty hledali možnost lovu, nabízeli vysoké ceny, které místní uchazeči o honitbu nebyli schopni zaplatit. Také okolnost, že si honitbu pronajal jeden majitel, který však větší část přenechal vrchnosti a zbytek byl téměř zadarmo, byl důvodem, proč požadovat dražbu. Někteří rozdmýchávali tento boj ve vlastním zájmu, sporná hodnota byla spíše zanedbatelná, když si uvědomíme, že cena pronájmu činila průměrně 4 až 8 korun za 1 ha. Také sousedící bečovská vrchnost raději viděla, když měl honitbu v nájmu jeden vlastník místo několika, nebo sdružení nájemců. Tyto pronájmy pokaždé vyvolaly ve vsi neshody. Jednou to došlo tak daleko, že sedlák vyzval Norberta Halbrittera, aby vystoupil ze spolku pro nucený výsek, a výzvy bylo uposlechnuto (viz tato kapitola).

Myslivecké výbory tedy měly velmi nevděčnou roli. Za mých školních let lovili sedláci v panském polním revíru Langesgwend a v brťských kopcích

a polích šafářského statku. Panskou soukromou honitbu (lesní revír) a družstevní honitbu si pronajímal jeden karlovarský lékař - Dr. Hochberger. Tehdy byla hojnost zajíců a srnců. Počty povoleného odstřelu si nepamatuji, vím ale, že při honech bylo střeleno hodně přes 100 zajíců, nejméně tolik jich bylo výřadu. Srncí zvěř bylo možné spatřit večer na polích při pastvě ve stádech až o 20 kusech. Kvůli vysokému stavu zvěře docházelo k velkým škodám, proto obec schválila pronájem jednomu myslivci, který měl stav zvěře udržovat v rozumných mezích. V roce 1905 si honitbu propachtoval sedlák Eduard Ruß čp. 2. Společně s ním ještě Norbert Halbritter čp. 10, Josef Ruß čp. 9 a Karl Hink čp. 1. V té době jsem viděl lovit také zednického políra Wenzla Langa a stavitele Leistnera z Chebu.

Než honitbu převzal nový nájemce, Dr. Hochberger většinu zvěře odstřelil. Vzpomínám si, že při jednom honu bylo zastřeleno více než 60 kusů srncí zvěře, a přitom na honech se po vysoké nestřílí.

Kolem roku 1912 musela být honitba znovu pronajata. Nájemci zůstali stejní, výše pachtovného mi již v paměti nezůstala.

Ke konci 1. světové války se družstevní honitba opět pronajímala. Nájemcem se stal Karl Hink čp. 1. Jeho společníky byli Norbert Halbritter, Eduard Ruß čp. 2, Karl Saatzer čp. 8 a Albert Saatzer čp. 7.

Při další změně nájemce roku 1924 získali malí hospodáři ve volbě mysliveckého výboru většinu hlasů. Zvoleni byli: Engelbert Liebner čp. 74, Franz Hacker čp. 72, Richard Berner čp. 28, Josef Berner čp. 57 – na pátého už si nevzpomínám. Tento myslivecký výbor rozhodl, že se honitba pronajme zájemci, který přijde s nejvyšší nabídkou. Dražby se zúčastnili karlovarský hoteliér, obchodník ze Staré Role a jedna myslivecká společnost z Nejdku. Ta vydražila honitbu za 4 300 Kčs, značně vysokou cenu. Tato myslivecká společnost byla složena z 16 nejdeckých myslivců, k nimž se připojilo několik myslivců z Měchova, takže jich bylo kolem dvaceti – komplikace! Nejdečtí si jistě slibovali více. Při příštím pronájmu se dražby již nezúčastnili.

V roce 1930 pronajal myslivecký výbor honitbu z volné ruky zájemcům z Měchova za 2 700 Kčs. Proti tomuto přímému pronájmu se část mysliveckého výboru odvolala a nadřízený úřad – okresní hejtmanský – jim vyhověl. Honitba musela být pronajata nejvyšší nabídkou. Žádný cizí nájemce se nedostavil, a kdyby se měchovští myslivci byli dohodli, získali by honitbu levněji než z volné ruky. Nakonec ji vydražil sedlák Alfred Niemöckl asi za 3 200 Kčs. Část severně od cesty mezi Měchovem a Tisovou směrem na západ až k okresní silnici Měchov – Bečov přenechal nájemci panské lesní honitby Franzu Pötzlovi z Karlových Varů. Pláně Cihelna a „Probierer“ si propachtováli dva řezníci z Chodova (Josef Pichl a Albert Opl). Rybníky si pronajal jeden hoteliér z Karlových Varů!

Roku 1936 byli členy mysliveckého výboru Emil Belletz čp. 44, Eduard Weis čp. 49, Engelbert Liebner čp. 74, Anton Halbritter čp. 10. Ani v tomto případě mi pátý člen neutkvěl v paměti. Pronájem se uskutečnil formou nabídky. Sešly se dvě: revírní lesník Josef Albert za bečovské panstvo a Rudolf Berner za místní myslivce. Obě nabídky zněly shodně na 2 500 Kčs. Myslivecký výbor se dlouho nemohl rozhodnout. Potom se oba zájemci dohodli. Honitbu si pronajal lesník Albert a její část vpravo od cesty Tisová – Měchov, místní potok až k rybníku Probiererenteich a polní cestu až k Hirtenhut přenechal myslivcům z Měchova. Nájemní vztah, který měl trvat až do roku 1942, byl zrušen německým zákonem o myslivosti, který po přičlenění Sudet k Říši vstoupil v platnost. Podle tohoto zákona již neexistoval žádný myslivecký výbor, představeným honitby byl starosta, který měl honitbu také pronajímat.

Poté, co německý zákon o myslivosti reguloval odstřel srnčí zvěře, ztratilo bečovské panstvo o ochranné pásmo zájem. V družstevní honitbě přicházel v úvahu odstřel 3 - 4 kusů srnčího, což mělo pro stav srnčí zvěře v sousední panské lesní honitbě podřadný význam.

Představený honitby ji v roce 1939 pronajal místním myslivcům Hermannu Palsovi a Rudolfu Bernerovi za cenu 220 RM plus 10 % myslivecká daň. Podle platného zákona o myslivosti činila nyní doba pronájmu devět let namísto dřívějších šesti. Dohlížejícím úřadem již nebyl okres, nýbrž krajský lovecký mistr (lovčí) v Mariánských Lázních. Měchovská honitba patřila do kompetence hajného v Bečově (lesnický mistr).

Měchovská honitba měla asi 20 kusů vysoké, k odstřelu byly povoleny 3 - 4 kusy. Zajíců bývalo běžně uloveno kolem 50 kusů, ve špatných letech jen polovina. Stav koroptví býval ve dvacátých letech velmi dobrý. Odstřel 150 - 200 kusů ročně nebývalo vzácností. Za krátké a na sních bohaté zimy v roce 1929 nezůstalo z celkového počtu 120 kusů ponechaných k přezimování téměř nic. Po několika let se pak vůbec žádné koroptve nestřílely. Přesto se jejich stav zvyšoval jen pomalu. Teprve koncem 30. let byl malý počet odstřelen. V době vyhnání tu žily v asi 5 - 6 rodinách (řetězech), každá průměrně o 12 kusech.

Bažanti se vyskytovali jako přebíhavá zvěř, výjimečně v revíru hnízily 2 - 3 slepice. Hlavní stavy bažantů byly v bažantnici, která ležela v toužimském revíru a patřila vévodovi Beaufortovi. Bažanti jako cikáni mezi divokým ptactvem na podzim kočovali do všech okolních revírů. Také v lese Probiererwald, kde komtesa Beaufort získala doživotní honební právo od svého otce, kdysi žilo velké množství bažantů. Kruté zimy – sních a chlad – často stavy bažantů decimovaly. V družstevním revíru Měchov se bažanti zdržovali vždy v pozdním podzimu v rákosí vypuštěného rybníka Pfannenteich. Tam jim bylo teplo, měli úkryt a potravu. V posledních letech se kočovní bažanti v měchovské honitbě objevovali už jen zřídka.

Také křepelek vždy bylo dost, ale nestřílely se. Za horkých letních dnů jsme často slyšeli typické volání tohoto malého ptáčka „pět peněz“.

Ve Velkém a Malém měchovském rybníku každý rok hnízilo pár divokých kachen. V srpnu se slétaly divoké kachny, které měly hnízdiště mimo honitbu. Často jsme viděli hejna o více než 100 kusech, jak pozdě k večeru slétají k rybníkům. Pokaždé letěly dál. Když v těch dnech potkali hejno myslivci, hned bylo všude plno veselého třaskání, ale výřad mizivý. Při prvních výstřelech se často celé hejno zvedlo z rákosí, a více než stovka kachen rybník v jednom okamžiku opustila. Několikrát nad ním zakroužily a pokračovaly ve své cestě bůhvíkam. Odstřel činil v průměru 40 - 50 kusů, často i méně. Z toho bylo 75 % kachen divokých, zbytek čírek obecných.

Lišky se vyskytovaly na podzim v rákosí rybníků; méně často se liška skrývala v lesním podrostu. Střelilo se jich jen málo. Poslední nájemci honitby postavili dvě umělé nory, v nichž občas našla úkryt. Také jezevčí rodina jednou tuto noru navštívila. Zakrátko ji jezevčík vyhnal. V sousedních panských lesích se podařilo jezevce ulovit častěji. V zimě chodili do stodol tchoři, chytali jsme je do sklopců. Můj souseď Anton Halbritter za svou mysliveckou kariéru složil tři kuny skalní. Vystopoval je v novém sněhu. Jinak už vím jen tolik, že v panském revíru tehdejší měchovský lesní Stengl střelil kunu. Občas se u Otročínského potoka našly stopy vydry, zastřelena nebyla žádná.

Brzy po 1. světové válce na Cihelně, Probiererových polích a lukách, a též na rybníčních lučinách a zadních Křížových polích tokalo 15 - 20 kusů tetřívků. I v sousedních honitbách Krásné Údolí, Brť a Sedlo se jich vyskytovalo velmi mnoho. Jen málokdy se stříleli. Později na podzim přilétala hejna tetřívků v počtu 150 - 200 kusů. Na tato hejna se často střílelo, ale zřídka byl nějaký tetřívěk uloven. Přesto se jejich stavy trvale snižovaly. Ve 30. letech bylo v měchovském revíru slyšet už jen 2 - 3 tetřívky.

Také v sousedních revírech zůstalo sotva 15 % bývalého počtu. V roce vyhnání jsme slyšeli už jen jediného! Tetřev hlušeč se ve družstevním revíru nevyskytoval, několikrát tu hnízdilo pár tetřevích slepic, ale mladí ptáci pak zmizeli ve velkých panských lesích. V sousedním panském revíru Měchov kolem přelomu století vždy několik velkých tetřevů tokalo, rovněž tak v revíru Vitriolová Huť. Vzpomínám si, že v tomto revíru střelil velkého tetřeva starý bulharský král Ferdinand, jenž byl loveckým hostem vévody z Beaufortu.

Sluky lesní byly vzácné, sluky střední nebo bekasiny otavní žily ve velkém počtu u rybníků. Střílely se jen zřídka.

O tom, že se také pytláčilo, se zmiňuji jen mimochodem. Mohl bych o tom vyprávět nejednu veselou příhodu.

Halali – hon je ukončen!

*autor: Konrád Hanika
překlad: Blanka Horáková*

SDH Otročin

Vážení čtenáři,

rádi bychom s vámi v těchto chladných až mrazivých dnech zavzpomínali na dny teplé, protože v letních měsících vrcholily přípravy na oslavy výročí našeho spolku dobrovolných hasičů.

V sobotu 30. července nastal den D a začaly oslavy k příležitosti 135 let od založení dobrovolných hasičů v naší obci. Velice nás těší velká účast z řad zástupců HZS Karlovy Vary, HZS Mariánské Lázně, okolních SDH i veřejnosti. Ti, co přišli osobně na náves, mohli vidět průvod čítající 23 ks požární techniky od nejstarší koňské stříkačky

z SDH Teplá po moderní stroje zasahující při hromadném neštěstí z HZS Karlovy Vary. Veškerá technika byla odstavena k prohlédnutí v blízkém okolí návsi a strojníci byli velice ochotni techniku předvést či odpovědět lidem na případné otázky. Fotografie ze slavností na www.otrocin.eu nebo http://photopetr.rajce.idnes.cz/Otrocin_hasici_135_let/

Dalším programem bylo předání výročních stuh na slavnostní prapory jednotlivých spolků. Tohoto úkolu se ujala starostka obce p. Šašková a starosta SDH p. Hazmuka st.

Poté byl na návsi program plný představení, zábavy, zpěvu a tance až do pozdních nočních nebo spíše brzkých ranních hodin. Doufáme, že jste si slavnostní den užili společně s námi.

Měsíc na to (koncem srpna) odjelo do Brna naše desetičlenné družstvo mužů, aby se opět poprali o hezké umístění na Mistrovství České republiky v požárním sportu. V pátek 26. srpna 2016 již nastoupili muži z Otročina k tréninku na 100 m překážek, jednotlivých úsecích svých štafet a měli také možnost vyzkoušet si jednotnou mašinu, která byla ustanovena na požární útok. Po sobotních disciplínách bojovali naši muži o neuvěřitelné 4. až 6. místo. V neděli byla na pořadu pouze závěrečná královská disciplína – požární útok. Bohužel pro všechny závodníky foukal velký nárazový vítr a ten komplikoval nástřik terče. I přes velký boj skončili muži z Otročina na krásném 9. místě. Samozřejmě po celkovém součtu bodů si odvezli pohár s krásným 11. místem. Foto na webu: http://cllariska.rajce.idnes.cz/MCR_2016_Brno/

Rádi bychom touto cestou poděkovali všem, kteří společně s námi sbírají elektroodpad. Do této doby jsme odevzdali ve dvou akcích plně naložené nákladní vozidlo a věříme, že sběr bude nadále pokračovat. V případě, že byste měli nějaký elektroodpad ve vaší domácnosti, informujte se u Romana Hazmuky ml. a on vám od něj velice rád pomůže. Mobil na organizátora: 724 883 997.

V říjnu jsme společnými silami pomohli při brigádě pro obec s prořezem dřevin v okolí cest, vyčištěním kanalizace i sběrem nebezpečného odpadu. Koncem října jsme společně sázeli stromky k příležitosti Dne živých vod. 28. října došlo k výlovu rybníka pod správou hasičů a poté k jeho vyčištění.

Výjezdová jednotka SDH Otročin byla v tomto půlroce povolána k výjezdu k osobě ohrožené na životě - došlo k pádu muže ze skalního převisu u Tisové. Jednotka vyjela v počtu 3+1 a muže našla zraněného v nepřístupném terénu. Společně s HZS Toužim došlo nejprve k vyproštění muže, poté k jeho transportu přes řeku Teplou a předání do rukou lékaře. Nakonec naše jednotka také přejela do Bečova nad Teplou, kde zajišťovala přistání vrtulníku letecké záchranné služby, který byl pro zraněného povolán. Za tento zásah přišel jednotce děkovný dopis od dcery zraněného muže a my jsme rádi, že v dnešní uspěchané době si lidé dokáží vážít nasazení dobrovolných hasičů. ➔

Mistrovství České republiky v požárním sportu

Zásah pod Tisovou – záchrana zraněné osoby

Členové výjezdové jednotky se po celé období roku 2016 poctivě starali o své vybavení a techniku, po celý rok probíhala její údržba. Mezi největší patřila oprava výpustných ventilů na tlakové části T-148. Dále byl pořízen z dotací Karlovarského kraje záchranný žebřík, který byl instalován na T-148. Členové výjezdové jednotky také pravidelně procházejí různými cvičeními a školeními, aby v případě ohrožení životů či majetku byli plně schopni pomoci. V listopadu se konalo pod záštitou HZS Karlovy Vary a OSH Karlovy Vary školení pro práci s motorovou pilou. Školení proběhlo na SDH Pila a mělo jak teoretickou tak praktickou část. Teoretická probíhala na místní hasičárně pod dozorem certifikovaných školitelů z Prahy a praktickou část umožnily Lesy ČR v okolí obce Pila. Zkouška se na závěr konala také teoretická (formou testu a ústního pohovoru) i praktická (pokácení předem určeného stromu předem určeným směrem). Tohoto školení se za naši jednotku zúčastnili Daniel Matouš a Alois Pěničák. Oba zdárně splnili podmínky a zkoušky a získali oprávnění pro práci s pilami.

V sobotu před první adventní nedělí se na návsi konalo tradiční rozsvícení vánočního stromčku doprovázené kulturním programem.

Slavnosti obce a 135 let hasičů v Otročině

Hasiči se podíleli na jeho technickém zabezpečení, na přípravě ohňostroje a malém občerstvení v podobě svařeného vína pro dospělé a čaje pro děti. Snad se nám všem společně podařilo naladit na poklidnou atmosféru vánočních svátků. Nyní je na každém z nás si tuto slavnostní náladu zachovat, a proto užívejte předvánoční čas v poklidu a vyplňte si čekání na Ježíška krásnými chvílemi s rodinou a přáteli.

Šťastné a veselé Vánoce... a v novém roce 2017 spousta splněných přání, pohodových dnů a zábavy (občas prožité i s námi) přejí členové SDH Otročín.

Český svaz žen, z. s. ZO Otročín

Vážení a milí,

rok 2016 spěchá ke svému konci a to se nabízí připomenout si zážitky z akcí v uplynulém půlroce.

16. července jsme si připomněli naši tradici „zatahování na svatbě“ u Horního otročínského pramene na svatbě jednoho našeho velmi šikovného spoluobčana, který nestojí o publicitu. Znovu novomanželům přejeme hlavně pevné zdraví, hodně štěstí, moře lásky a trpělivosti a tolerance v manželském spolužití.

Zatahování na svatbě

30. července se konaly obecní slavnosti, při kterých naši hasiči oslavili své nově objevené výročí 135 let od založení SDH Otročin. Program byl nabitý, vše zahájil **slavnostní průvod** v čele s mažoretkami z Toužimi, které měly možnost se v Otročině představit poprvé. Do kroku jim hrála oblíbená dechová kapela z jižních Čech Babouci, za nimi šly naše ženy v krojích s chlebem a solí na uvítanou, pak naše starostka se slavnostním řetězem před vlajkonosi hasičů, za kterými již jela vozidla IZS (Integrovaného záchranného systému) a dlouhá řada hasičských vozidel od historických po nejmodernější. Starosta hasičů Roman Hazmuka st. komentoval průvod všech vozidel.

Poté program pokračoval před podiem, kde mažoretky předvedly znovu své umění a mohlo začít slavnostní stužkování všech spřátelených SDH. Pak jsme paní starostce pomohly předat sladký dárek našim hasičům v podobě obrovského **dortu** ve tvaru hasičského auta. Následoval dlouho očekávaný a velmi hojně navštívený koncert dechovky Babouci, který jsme proložily vystoupením našich dětí s písní **Hasiči**, kterou jsme si všichni moc oblíbili. Děvčátka pak s Markétou Zemanovou předvedla vystoupení mažoretek s trásněmi na letní píseň **Pomáda** především pro naši Věrušku Beníškovou, která letos oslavila významné jubileum. Během další přestávky Babouků jsme rozverně zatančily v našich tradičních krojích na píseň **Co jste hasiči** a vysloužily jsme si tím pochvalu od Petra Shýbala z Babouků: „To je škoda, že jste zde takhle netančily již před 30 lety, když jsem zde hrával s Juvenkou.“ Jako poslední jsme měly připravené vystoupení žen s trásněmi na píseň **Hasička** pro naše skvělé hasičky. Po té pokračoval koncert Babouků a u kostela začalo divadlo Kuba z Plzně hrát pro děti **pohádku** **Není drak jako drak**. Po skončení koncertu Babouků předvedli naši hasiči své vystoupení – překvapení a tepelští hasiči ukázali zásah pomocí historické stříkačky. Celé odpoledne mohly děti řídit na obrovské nafukovací skluzavce ve stylové podobě hasičského auta.

Další akce, která již tradičně doplňuje pestrý program slavností, je výstava drobného zvířectva před Domem služeb. Zde byli letos k vidění soutěžní králíci, holubi a drůbež a na ukázkou nejen pro děti roztomilá selátka, morčátka, králíci a cizokrajné kozy a ovce Ing. Bečkové.

Děti si zde mohly nechat namalovat obrázky na tváře, nebo se účastnit výtvarné soutěže. Na konci výstavy proběhlo slavnostní vyhlášení výsledků chovatelů a výtvarné soutěže dětí a předání cen oceněným a pak již mohl Miloš Kohoutek ml. otevřít dvířka klece poštovních holubů a slavnostně je vypustit. Doma byli co by dup, jak jsme se dozvěděli z telefonu. V sále Domu služeb byla k vidění fotografická výstava Jana Boreckého „Křížky“, zobrazující především nově opravené a doplněné kamenné nebo kovové kříže v okolí Otročina. Jak výstavu, tak hlavní program na náměstí doplňoval pestrý jarmark a výborné občerstvení. Letos zde bylo spoustu cizích lidí až z Mariánských Lázní, Karlových Varů nebo Plzně a musím říct, že všichni velmi chválili celou akci a cítili se u nás v Otročině báječně. I noví zástupci sponzora z Hollandie byli nadšení pojetím výstavy zvířat a celou akcí.

Na 3. září jsme připravovaly naše děti, aby společně s paní starostkou řádně **přivítaly naše nové občánky** pěknou básničkou.

13. září zavítala do Farmy Otročin vzácná návštěva: sympatický **ministr zemědělství Ing. Marian Jurečka**. Pana ministra jsme přivítaly v krojích, ochutnal i tradiční chléb a sůl. Při rozhovoru se pochlubil, že má s manželkou již pět synů!

15. října jsme pomáhaly spolu s ostatními spolky v obci na **brigádě** uklízet větve stromů.

23. října proběhl úspěšně **2. ročník Drakiády**. Na kopci za Švecovými se nebe hemžilo draky a dráčky, některým se nahoru nechtělo. Společně jsme si před kabinami pak opekli buřtíky na ohni a vyhlásili vítěze v soutěži Letec. Aby to nebylo líto dětem s draky pozemními, tak i vítěze soutěže Vozembouch. Každý účastník dostal malou sladkost a diplom na památku.

28. října se konal v rámci naší obce **Den živých vod**. Návštěvníky této akce jsme přivítaly také v naší klubovně, kde měli možnost se ohřát a pojit a popít občerstvení, se kterým pomáhaly také naše členky.

12. listopad byl ve znamení **Hubertské mše a po té již tradiční veselice** v sále Domu služeb, kde hrála dechovka Bokovka. Pro zpestření programu jsme připravily krátké vystoupení na píseň Na tý louce zelený ve veselých kostýmech.

Otročinské slavnosti

Drakiáda

Hubertská veselice

26. listopadu se už spousta místních i přespolních dětí a vnučata místních seniorů těšila na **Rozsvícení vánočního stromu na návsi v Otročině**. Mikuláš poctivě vyslechl básničky a písničky všech dětí, které si přišly pro nadílku. Andělci byli přirozeně andělští, čertíci zase roztomile čertovští, takže i ty nejmenší děti statečně zvládly předstoupit před tyto nadpřirozené bytosti. K tomu všemu nám letos poprvé příjemně hrál Bugr band. Betlém opět ožil a lehce se omladil, přibyla postava býka. Voňavý svařák nás rozehrál a pochutnali jsme si na domácích perníčcích od žen. Vánoční zboží na jarmarku určitě potěší i jako dárky pod leckterým stromečkem. Nepamatuji tak příjemné počasí jako letos, úplně bezvětří, žádný mráz, takže akce v klidu proběhla, a vyvrcholila rozsvícením čím dál tím vyššího vánočního stromu a super ohňostrojem.

11. prosince jsme pozvaly do sálu Domu služeb Divadýlko Kuba z Plzně s pohádkou Návštěva v pekle aneb kam čert nemůže. Tato akce proběhla až po uzavěrce tohoto čísla zpravodaje, proto bohužel nemáme žádnou fotografii.

Závěrem bych chtěla moc **poděkovat** všem, kteří nám během celého roku pomáhali a spolupracovali s námi, nebo se jen dokázali povznést nad některými ne úplně klidnými situacemi při organizaci akcí. Chci poděkovat především našim aktivním členkám, které obětavě, třeba i přes zdravotní potíže vlastní nebo svých dětí či přes pracovní vytíženost, jdou a udělají spoustu práce pro náš spolek a pro Vás všechny. Děkuji obci a SDH Otročín především za čím dál tím lepší technickou a organizační podporu, TJ Budoucnost Otročín nejen za gentlemanskou podporu, klukům z Otročina za veškerou pomoc při akcích, dětem, které s námi vystupují a jejich rodičům, našim rodinám za trpělivost a podporu a spoustě dalších příležitostných pomocníků a těm nahoře za dobré počasí.

Přeji Vám za naše ženy krásné Vánoce a šťastný nový rok 2017, pevné zdraví, hodně lásky, spokojenosti a dobrou mysl v dnešní neklidné době.

Petra Horská, předsedkyně

Rozsvícení vánočního stromu a mikulášská nadílka

Tělovýchovná jednota Budoucnost Otročin, z.s.

Zdravím fanoušky, příznivce, hráče a všechny, kteří mají rádi sport a především fotbal. Jsme na konci podzimní části okresního přeboru III.B třídy roku 2016. Hřiště je zakonzervováno, fotbalová soutěž zazimována a můžeme hodnotit podzimní část. Je na to dost času, protože se nám blíží vánoční svátky a nový rok 2017.

Jak všichni asi víme, tak podzimní část letošního roku můžeme vyhodnotit jako katastrofu a nejhorší fotbal za dobu, co hraji. Kde vlastně začít? Snad u toho, v jakém počtu se na jednotlivá utkání scházíme. To hovoří za vše. Pak dosažené výsledky v jednotlivých utkáních, jako byly prohry třeba o jeden gól, popřípadě o dva, když jsme na hřišti hráli v osmi, popřípadě v devíti lidech. Zápas byl odehrán s velkým nasazením a vypětím všech sil každého hráče na hřišti, avšak stanovený cíl, kterého jsme chtěli po devadesáti minutách dosáhnout a získat tak alespoň bod, tedy remíza, byl vždy v nedohlednu. Bohužel vždy se nevedlo dobře a prohry byly veliké.

Psát o jednotlivých zápasech, jejich výsledcích, kdo dal branku a jakým rozdílem jsme nakonec prohráli, není třeba psát. Kdo tam byl, věděl moc dobře, jak zápas skončil. Dost bylo kritiky. Co s tím dál budeme dělat? To je v současné době otázka. Na některé můžeme už odpovědět. Dochází k posílení kádru, přišli noví hráči, kteří by mohli dát týmu nový impuls. Tak uvidíme, jak se projeví.

Rád bych připomněl, že na malé hřiště byl vyvěšen u pravého vstupu provozní řád. Touto cestou prosím všechny, aby se s tímto provozním řádem před vstupem na malé hřiště seznámili, abychom se vyhnuli případným způsobeným škodám.

Dále jsme finančně přispěli na dárky pro děti na Mikuláše. Někteří z nás se účastnili výsadby ovocných stromů na spodní cestě za kaštanem. V zimních měsících bude rovněž ve spolupráci s hasiči provedena brigáda kolem kabin a hřiště. Termín a čas bude včas rozeslán.

Zimní přestávku je třeba maximálně využít k relaxaci a tréninku. K zimní přípravě bude využíváno naše malé hřiště a krytá hala v Toužimi a to každou neděli od 13.00 do 14.30.

Nakonec bych rád poděkoval všem hráčům, fanouškům, ale i těm, kteří kolem našeho fotbalu běhají a starají se, např. o zázemí klubu a administrativu. Dále našim sponzorům a především obci, naši paní starostce Majce Šaškové.

Přeji krásné prožití vánočních svátků, dobrou pohodu a do nového roku 2017 především hodně zdraví, rodinné pohody a pracovních úspěchů.

místopředseda TJ Budoucnost Otročin Jan Nepraš

Ve Zpravodaji byly použity mimo jiné fotografie dodané SDH Otročin a Svazem žen Otročin.
Evidenční číslo: MK ČR E 21522.

Obec Otročin - Otročin 48, 364 01, tel. 353 394 237
info@otrocin.eu | www.otrocin.eu

Sudoku

lehké

				1			9	6
		5			7	4		
1	9						8	
					4	2		3
		7	8		9	1		
5		1	7					
	5						4	2
		6	4			8		
9	2			7				

		2	6	8				
	7						8	6
		5	3					9
6			9			4		
4	5						2	1
		3			1			5
1					2	7		
5	4						1	
				1	6	8		

středně
těžké

4					5			
	2		3	9		8		
3		5				2		
7						4		
8				2				
		2						
					6			4
	3	8	5					9
5		4	7		8			6

			3			7		
	6			2	7		4	
2		5				9		
	2	1		5				
						3		7
	4							9
			2	4				
	1				3		9	2
						5	3	

obtížné

	8					3	5	
2				3				
1				2			9	6
			2				4	
9								
					1	5		
4	3		8		9			1
8		9		5				3
5							6	

8	6	7		4				2
4		3		7			9	
				6				8
3	2					5	7	
		4		8			2	
5			3			4		
				3				
		2	4					
			9					7